

Hồi 7

Trước Và Sau Bình Minh

Bình minh.

Trong rừng mát lạnh và đầy mùi thơm cây cỏ ẩm ướt, trong bùn còn lẫn lộn lá cây tàn rụng trong mùa thu vừa qua.

Nhưng năm tới, lá sẽ mọc ra, cây cỏ thụ lâu đời sẽ có lại sinh mệnh mới mẻ thêm lần nữa.

Nếu không có lá rơi, làm sao có lá mới khác mọc ra ?

Dương Tranh lấy một miếng vải rách bọc cây Ly Biệt câu lại, nắm chặt trong tay mình, rồi uốn ngực bước mạnh tới trước.

... Y nhất định phải trở về, trong bảy ngày, bất kể ra sao, y cũng phải trở về.

Nếu y không về được thì sao ?

Chuyện đó, ngay cả nghĩ y cũng không dám nghĩ tới, cũng không cách nào nghĩ được, bởi vì y đã cảm thấy một luồng sát khí đang xông lại người mình.

Sau đó y thấy Lam Đại tiên sinh.

Không biết từ lúc nào, Lam Nhất Trần bỗng xuất hiện trước mặt y, yên lặng đứng đó nhìn y, nhìn y bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Dương Tranh dĩ nhiên có chỗ bất ngờ, y hỏi Lam Nhất Trần:

- Sao ông cũng lại đây ?

- Ta theo người lại.

Lam Nhất Trần nói:

- Không ngờ người quả thật là con của Dương Hận.

Giọng nói của y đượm một vẻ rất kỳ lạ; cũng không biết là châm chọc, hay là đau khổ, hay là an ủi.

- Ta theo dõi người, ta vốn có ý muốn gặp lại y lần nữa.

Lam Nhất Trần than thở:

- Không ngờ y đã đi trước ta một bước.

Dương Tranh đứng yên lặng ngẩn người ra đó.

Trong hoàn cảnh đó, thật tình y cũng không biết mình nên nói gì.

Lam Đại tiên sinh đã đưa ánh mắt tới bàn tay của y, lão nhìn dính vào thứ vũ khí đang được bọc trong tấm vải rách:

- Đây có phải là cây Ly Biệt câu của y để lại cho người không ?
- Vâng.

Dương Tranh không thể không thừa nhận, không những vậy, y còn không muốn phủ nhận, bởi vì trước giờ y vẫn lấy đó làm một điều vinh dự.

Bất kể người trong giang hồ đã nói gì về phụ thân y, điều đó không hề thay đổi được quan điểm của y đối với cha mình.

Y tin tưởng rằng phụ thân của mình không phải là một kẻ ty bì.

- Ta biết y nhất định sẽ giao cây Ly Biệt câu cho người.

Lam Nhất Trần nói:

- Tại sao người không chịu sử dụng nó ? Có phải người không muốn người khác nhận ra người là con của Dương Hận ?

- Ông làm rồi.

- Sao ?

- Tôi chưa bao giờ sử dụng nó, bởi vì tôi không muốn làm cho người ta bị ly biệt.

- Bây giờ tại sao người sử dụng nó ?

Dương Tranh từ chối trả lời.

Đây là chuyện riêng của y, y không cần phải nói cho ai biết.

Lam Nhất Trần bỗng cười lên một tiếng:

- Bất kể ra sao, hiện tại người đã chuẩn bị sử dụng nó, vậy người hãy thử vào ta trước xem sao.

Bắp thịt trên cánh tay của Dương Tranh thành hình co thắt lại:

- Thử vào ông ?

Y hỏi Lam Nhất Trần:

- Tại sao tôi muốn thử nó vào ông ?

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta cũng không dấu gì người làm gì, nếu không phải vì ta, Dương Hận đã không bị trọng thương, cũng không phải trốn tới nơi này hàm hận mà chết.

Cánh tay của Dương Tranh đã nổi gân xanh lên chằng chịt.

Bỗng nghe "soảng" một tiếng như long ngâm, thanh Lam Sơn cổ kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm khí lạnh lẽo lập tức trùm lên một góc rừng.

- Ta còn có một câu muốn nói cho người nghe, tốt nhất người nên nhớ kỹ trong lòng.

Giọng nói của Lam Nhất Trần cũng lạnh lẽo như lưỡi kiếm của lão:

- Dù cho người không muốn người ta bị ly biệt, người ta cũng muốn người bị ly biệt. Người đã dấn thân vào chốn giang hồ, là không còn chuyện gì cho người được quyền chọn lựa.

o0o

Trời đã sáng. Bảy mươi hai cây nến đã tắt lịm.

Từ tối hôm qua, lúc Địch Thanh Lâm rút cây Linh Lung nhuyển kiếm giấu trong thất lưng của y ra tới giờ, những cây nến đã từng cây từng cây bị dập tắt, bị kiếm khí đè nén cho tắt lịm đi.

Bọn họ đã đánh nhau luôn một đêm.

Cao thủ tương tranh, thường thường chỉ một chiêu là đã quyết định, sống chết thắng bại thường thường được kết thúc trong một khoảnh khắc.

Nhưng bọn họ tranh nhau đây, không phải là thắng bại, lại càng không phải là sống chết. Bọn họ đang thử kiếm, thử kiếm của Địch Thanh Lâm.

Vì vậy Địch Thanh Lâm đang tấn công, không phải vào người Ứng Vô Vật, mà là vào bảy mươi hai cây nến trắng.

Y muốn chém đứt những cây nến trắng đó, từng cây từng cây, chém đứt tất cả.

Nhưng lưỡi kiếm của y vừa đến gần cây nến, đã bị kiếm quang của Ứng Vô Vật cản trở.

Ánh nến đã bị dập tắt hết cả, trong phòng chỉ còn một màu đen tối nghịt.

Bọn họ không hề ngừng lại, dù có ngẫu nhiên ngừng lại, thoáng chốc gió kiếm lại nổi lên.

Hiện tại vầng đông đã chiếu rạng lên từ đỉnh mái ngói, chiếu vào cửa sổ, kiếm quang của Địch Thanh Lâm vờn quanh một vòng rồi bỗng ngừng hẳn lại.

Ứng Vô Vật thoái lùi mấy bước, chậm chậm ngồi xuống lại bồ đoàn, điệu bộ của lão ta xem ra có vẻ mệt mỏi quá chừng.

Nhưng Địch Thanh Lâm thần sắc vẫn như thường, y phục trắng tinh như tuyết, không nhiễm một tí bụi trần, gương mặt cũng không hề thấy một giọt mồ hôi.

Người này hình như tinh lực mãi mãi không bao giờ dùng cho hết được.

Ứng Vô Vật hình như đã bị mù lại, phảng phất đang nhìn y, mà cũng phảng phất không nhìn y, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Lần này có phải người đã thành công rồi chẳng ?

- Vâng.

Địch Thanh Lân không lộ vẻ gì đặc ý ngoài mặt, nhưng ánh mắt của y sáng rực.

... Sao lão ta biết y đã thành công ?

... Y công vào những cây nến trắng suốt cả đêm, nhưng bảy mươi hai cây nến trắng cây nào cũng còn nguyên vẹn, ngay cả một cây cũng không thấy bị chém đứt đi.

Ứng Vô Vật bỗng thở ra:

- Đây là lần thứ mười một người thử kiếm, không ngờ người đã thành công rồi.

Lão cũng không biết là đang mừng rỡ, hay là cảm thán:

- Người đưa ta xem thử.

- Vâng.

Y nói xong bèn bước lại cây nến gần nhất, lấy hai ngón tay nhẹ nhàng nhấc cây nến lên.

Y chỉ nhấc lên có một nửa cây.

Nửa đầu cây nến bị y giữ giữa hai ngón tay, đầu kia còn nằm yên trong đồ để nến.

Cây nến ấy đã bị đứt từ lâu, mặc dù xem ra vẫn không hề hấn gì, thật ra đã bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng láng như gương.

Cây nến trắng bị chém đứt nhưng không đổ xuống, bởi vì nhát kiếm quá nhanh. Tất cả các cây nến, không có cây nào đổ xuống, nhưng cây nào cũng đều bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng loáng như gương, làm như y đã lấy thước đo sẵn đâu vào đó hẳn hoi. Lúc đó trong phòng không có ánh sáng, dù có lấy thước đo cũng không chính xác như vậy.

Gương mặt của Ứng Vô Vật bỗng biến thành xám ngoét như cặp mắt của lão.

Địch Thanh Lân là đệ tử của lão, do một tay lão huấn luyện ra, hiện tại kiếm pháp của Địch Thanh Lân đã thành tựu, đáng lý ra lão ta phải cao hứng mới phải.

Nhưng trong lòng lão ta lại có cái cảm giác gì đó thật hoang mang, giống như một người đàn bà không muốn thừa nhận rằng mình đã quá tuổi hoa niên, bỗng phát hiện ra, con gái mình đã thành cô dâu nhà người ta vậy.

Một hồi thật lâu, Ứng Vô Vật mới chậm chậm nói:

- Hiện tại người không còn phải sợ Dương Tranh nữa. Dù y có thật là con của Dương Hận, dù Dương Hận có sống lại, người cũng chém chết được y.

- Chỉ tiếc là Dương Tranh không cần tôi ra tay cũng đã chết chắc rồi.

Địch Thanh Lân nói:

- Hiện tại e rằng y đã chết dưới tay Lam Đại tiên sinh.

Gương mặt của Ứng Vô Vật bỗng hiện ra một nét biểu tình không thể hình dung, cặp mắt của lão bỗng sáng rực hàn quang, lão bỗng hỏi Địch Thanh Lân:

- Người có biết tại sao lần trước ta không giết Dương Tranh không ?

- Bởi vì ông không cần tự mình phải ra tay.

Địch Thanh Lân nói:

- Ông biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không buông tha cho y.

- Người lầm rồi.

Ứng Vô Vật nói:

- Ta không giết y, bởi vì ta biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không để cho ta đụng vào y.

- Tại sao ?

- Bởi vì Lam Nhất Trần là người bạn duy nhất của Dương Hận.

Ứng Vô Vật nói:

- Dương Hận bình sinh giết người vô số, kẻ thù đầy cả thiên hạ, y chỉ có mỗi một mình Lam Nhất Trần là bạn.

Địch Thanh Lân không nói gì thêm, y bỗng bước mạnh ra ngoài, đi qua một bên Ứng Vô Vật, y bỗng xoay ngược tay lại đâm một nhát kiếm, từ sau lưng Ứng Vô Vật ra tới trước ngực, chỗ trái tim.

o0o

Trong khu rừng già, tuy không thấy có mặt trời, giữa tàng cây vẫn còn có ánh sáng chiếu qua.

Dương Tranh chậm chậm mở từng chút từng chút miếng vải rách bọc bên ngoài cây Ly Biệt Câu, y mở rất chậm, rất cẩn thận, như một chú rết mở áo cho cô dâu đang thẹn thùng vậy.

Bởi vì y muốn dùng khoảng thời gian đó để làm lòng mình được trấn tĩnh.

Y đã thấy Lam Đại tiên sinh xuất thủ qua một lần, nhát kiếm đó quả thật không hổ danh hai chữ “Thần kiếm”.

Trước giờ y không hề nghĩ rằng mình sẽ đánh bại thanh thân kiếm đó, nhưng hiện giờ y nhất định phải thắng.

Bởi vì y không thể chết, nhất định không thể chết được.

Lúc miếng vải cuối cùng đã được mở ra, Dương Tranh lập tức xuất thủ, dùng một thứ thủ pháp quái dị phi thường, từ một phương vị không ai ngờ tới được, móc cây câu ra, rồi bỗng lại chuyển qua một phương vị hoàn toàn không đồng dạng khác.

Trong giang hồ, ít có ai thấy qua thủ pháp như vậy, những người đã từng thấy qua thủ pháp đó, đều đã ly biệt thế gian !

Nhưng thanh cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh ổn định như một trái núi xanh.

Hình như lão ta đã biết thủ pháp của Dương Tranh sẽ biến hóa ra sao, lão cũng biết được thủ pháp ấy biến hóa nguy dị phức tạp không ai có thể tưởng tượng được, cũng nhất định không ai có thể chống đỡ được.

Vì vậy lão lấy tĩnh chế động, lấy định ứng với biến, lấy bất biến đối phó với vạn biến.

Nhưng lão đã quên đi mất một điều.

Dương Hận tung hoành giang hồ, không thềm để mắt vào ai, nhưng trước giờ lão ta chưa từng nghĩ đến chuyện liều mạng với người nào.

Lão ta chưa hề phải liều mạng.

Nhưng Dương Tranh thì khác.

Y đã phát hiện ra mình có "biến" cách mấy cũng không cách nào thắng nổi cái "bất biến" của Lam Đại tiên sinh.

... Có khi "bất biến" cũng là biến, so với "biến" còn biến tuyệt diệu hơn nữa là khác.

Dương Tranh bỗng nhiên cũng không biến luôn.

Cây câu của y bỗng dùng một thứ thủ pháp không quái dị, từ một phương vị ai ai cũng nghĩ ra được đánh tới.

Cây câu của y đánh ra, người của y cũng chồm lại.

Y đang liều mạng.

Dù cây câu của y không đánh trúng, nhưng y còn có một cái mạng đây, y cũng muốn liều luôn vào.

Y không muốn chết.

Nhưng đến lúc không liều mạng cũng sẽ chết thì y cũng chỉ đành liều.

Cái thủ pháp đó chẳng thể xem là thủ pháp gì cao minh, trong các thứ biến hóa ảo diệu kỳ dị của cây ly biệt câu, không hề có chiêu này trong đó.

Bởi vì không có chiêu này, vì vậy mà làm cho người ta không thể ngờ tới, nhất là Lam Nhất Trần lại càng không ngờ tới.

Lão đã quá quen với những biến hóa của cây Ly Biệt Câu, mỗi chiêu mỗi thức lão đã quá quen thuộc.

Trong hoàn cảnh nào đó, biết rõ một chuyện không chừng không bằng chẳng biết gì cả.

... Người ta cũng vậy, bởi vậy, những người bán đứng mình thường thường là những người bạn rất quen thuộc, bởi vì mình không bao giờ ngờ tới y sẽ bán đứng mình, không ngờ y sẽ làm được như vậy.

Hiện tại cũng chính là hoàn cảnh đó.

Tuy chiêu thức của Dương Tranh dũng mãnh thật, nhưng bên trong có chỗ sơ hở, nếu Lam Nhất Trần lập tức xuất thủ, kiếm của lão nhanh hơn Dương Tranh nhiều, rất có thể đã đâm chết Dương Tranh.

Nhưng Lam Đại tiên sinh người đã trải qua trăm trận, lần này lão lại có vẻ tán loạn, đã không ra tay phản kích, còn lấy thân pháp Can Địa Bạt Hốt ra cất bổng thân hình lên trên không.

Đây là thứ khinh công khó luyện vô cùng, thân pháp chỉ nhờ vào một hơi thở.

Lão vốn không chuẩn bị nhảy lên, vì vậy hơi thở ấy hít vào không khỏi có chậm đi một chút. Tuy chỉ có chậm đi một khoảnh khắc nhỏ bé, khoảnh khắc ấy cũng là một cái chớp nhoáng chết người.

Lão có thể cảm thấy cái hơi hướm lạnh lẽo như băng của cây câu dính vào đùi mình.

Lão biết cái đùi của mình từ đây đã sắp phải ly biệt với thân hình của mình, vĩnh viễn phải ly biệt.

Máu tươi bắn ra tung tóe, che hết cả mặt mũi của Dương Tranh.

Đợi đến khi y trừng mắt được ra để nhìn, Lam Nhất Trần đã nằm sóng soài bên cạnh một gốc cây, gương mặt trắng bệch, không còn một chút máu, một cái chân đã bị chặt đứt ngang từ đầu gối.

Một tay kiếm khách tung hoành trong giang hồ cả một thời, bây giờ lại kết cuộc như thế sao.

Trong lòng Dương Tranh bỗng nổi lên một cảm giác thật thương tiếc, nhưng y còn chưa quên những lời bi phẫn của phụ thân y lúc lâm tử. Y xông lại trước mặt Lam Nhất Trần hỏi:

- Phụ thân tôi có thù hận gì với ông ? Tại sao ông lại đánh người đến trọng thương như vậy ?

Lam Nhất Trần nhìn y, ánh mắt đã lạc thần, gương mặt trắng bệch của lão bỗng lộ một nụ cười thê lương:

- Đây là chuyện mười năm trước đây.

Giọng của lão thật yếu ớt.

- Năm ấy vào ngày trùng dương, ta bị năm người còn lại trong bọn Vũ Đương thất tử truy sát, chạy đến đỉnh Chung Nam nơi Vong Ưu Nham.

Nham cốc cao ngàn trượng, ngó xuống vực thẳm phía dưới, không còn đường nào trốn thoát, Lam Nhất Trần chắc chắn sắp chết không còn nghi ngờ gì nữa.

- Nào ngờ phụ thân của người rượt tới, sóng vai cùng ta đánh với kẻ địch, đánh chết mất bốn người, cuối cùng lại bị một người trong bọn là Vô Căn tử đánh cho một cú nội gia Kim Ty Miên Chưởng.

Lam Nhất Trần rầu rầu nói:

- Nếu không phải y đã cứu ta, chắc chắn y sẽ không bị trọng thương như vậy. Thật ra y không thiếu ta món nợ gì, lúc ta đưa cây câu cho y, chỉ bất quá vì ta cảm thấy nó là thứ đồ vứt đi, không ngờ phụ thân của người đem nó luyện thành một thứ lợi khí thiên hạ vô song như vậy.

Dương Tranh mặt mày thảm thê, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống đầm ướt cả áo quần.

- Người bị trọng thương là vì muốn cứu ông ?

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần nói:

- Sư phụ của y là một vị kiếm sư, y luyện hồng đi một khối kim loại quý báu của ta nên xấu hổ phải tự tận, không phải ta bức bách y. Từ lúc ta chôn sư phụ y, rồi đưa cho y cây câu bị hư hoại đó, y cứ nghĩ là mình thiếu ta một món nợ. Y biết Vũ Đương thất tử có cừ oán với ta, vì vậy y giết đi mất hai người trong bọn là Minh Hữu và Minh Phi.

Lam Nhất Trần than dài:

- Tuy tính tình y quái dị, nhưng y là một hảo hán ân oán phân minh.

Trái tim của Dương Tranh hình như đã bị xé ra từng mảnh.

Phụ thân của y là một hảo hán ân oán phân minh, nhưng y lại đem người bạn vong niên còn là ân nhân của phụ thân mình đem đánh cho thành tàn phế.

Làm sao y có mặt mũi nào nhìn phụ thân y dưới tuổi vàng ?

Nhưng Lam Đại tiên sinh chẳng thấy có vẻ gì oán hận y, ngược lại lão còn ôn tồn nói với y:

- Ta biết người đang nghĩ gì trong lòng, nhưng người đừng vì chuyện đánh ta trọng thương mà khó chịu, cái mạng của ta vốn là do người cứu đấy thôi.

Lão nói:

- Hôm đó nếu không có người, ta đã chết dưới lưỡi kiếm của Ứng Vô Vật rồi.

Lão cười khổ nói:

- Bởi vì nhân lực của ta đã không xong, ta khoe khoang thần nhãn gì đó lung tung, chính là muốn che giấu cái điểm đó, đêm đó không có sao không có trăng, ta chẳng thấy Ứng Vô Vật xuất thủ ra sao, y vừa rút kiếm ra, ta đã biết chết chắc chắn. Chính như mười năm trước bị Vũ Đương thất tử rượt tới Vong Ưu Nham vậy.

Giọng của lão càng suy nhược, lão chập choạng lấy trong người ra một bình thuốc màu đen tuyền, bỏ vào miệng nhai một hồi, đem một nửa thoa vào chỗ đầu gối bị chặt cụt, xé mảnh áo băng bó cẩn thận, còn nửa kia nuốt vào trong bụng, sau đó mới nói tiếp:

- Vì vậy hiện tại ta đã thiếu cha con người hai mạng người, chỉ có một cái chân thì ăn nhằm gì ?

Lam Đại tiên sinh nói:

- Huống gì người chặt đi một cái chân của ta, cũng là giúp ta được một chuyện.

Lão còn cười cười lên một tiếng:

- Từ cái trận ở Vong Ưu Nham đến bây giờ, ta đã muốn thoái ra khỏi giang hồ, nhưng người khác không muốn vậy. Bởi vì ta là Lam Nhất Trần, Thần Nhãn Thần Kiếm lừng danh thiên hạ, mỗi năm không biết có bao nhiêu người muốn giết ta để thành danh, bức bách ta phải xuất thủ, Ứng Vô Vật chỉ bất quá là một trong những người đó thể thôi.

Người ở trong giang hồ, nhất là hạng người như lão, hình như vĩnh viễn làm như là một con ngựa bị người ta quất roi vào mông, không những không thoái lui được, ngay cả ngừng cũng ngừng lại không được.

- Nhưng hiện tại ta đã có thể nghỉ ngơi được rồi.

Lam Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Một kiếm khách chỉ còn có mỗi một chân, người khác đã chẳng thèm để mắt vào y, dù có thắng được, cũng chẳng vinh hạnh gì, vì vậy không chừng ta còn có thể nhờ vậy mà sống thêm được vài năm, sống qua được vài năm thái bình.

Lão nói đấy là sự thực.

Nhưng Dương Tranh không hề nghe lão nói vậy mà cảm thấy dễ chịu chút nào.

- Tôi sẽ trả lại ông một cái chân.

Dương Tranh bỗng nói:

- Đợi tôi làm chuyện của tôi xong rồi, tôi nhất định sẽ trả lại ông.

- Người muốn đi làm chuyện gì ?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Có phải là đi tìm Địch Thanh Lâm và Vương Chấn Phi không ?

- Sao ông biết được ?

- Chuyện của người ta biết rất rõ ràng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Ta cũng biết Vương Chấn Phi là người của Thanh Long hội, bởi vì ta chính mắt trông thấy y đi thu xác hai gã thuộc hạ của Thanh Long hội, ta lại cố ý đi tìm y để thám thính tin tức của người, y quả nhiên nghĩ lầm ta sẽ đi tìm người để giết.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Bởi vì người trong giang hồ đều nghĩ rằng vị kiếm sư đó bị ta bức tử, trừ Ưng Vô Vật ra, không còn ai biết được ta và Dương Hận có giao tình với nhau.

Dương Tranh trầm ngâm.

Lam Đại tiên sinh lại nói:

- Ta cũng biết người có đi tìm Khoái Dao Vạn Thành. Từ những chuyện y nói cho người biết mà suy đoán, nhất định người đã nghĩ là Vạn Quân Vũ đã bị Địch Thanh Lâm đâm chết, chỉ vì y không chịu gia nhập vào Thanh Long hội. "Thuận ngã giả sinh, nghịch ngã giả tử" (theo ta thì sống, nghịch ta thì chết), Thanh Long hội muốn giết Vạn Quân Vũ, chỉ có Địch Thanh Lâm mới có thể làm được mà không để lại hậu hoạn. Do đó có thể thấy, Địch Thanh Lâm với Thanh Long hội có liên hệ với nhau.

Lối suy nghĩ và phán đoán của lão hoàn toàn giống như Dương Tranh, chỉ bất quá lão còn chưa biết một điểm trọng yếu trong đó.

Dương Tranh vốn tìm không ra lý do tại sao Địch Thanh Lâm lại đi giết Tư Tư làm gì.

Nhưng bây giờ y đã nghĩ ra thông suốt.

Lúc đó Tư Tư chắc chắn là người đang ở bên cạnh của Địch Thanh Lâm, chuyện của Địch Thanh Lâm chỉ có một mình cô là biết nhiều nhất.

Lúc Vạn Quân Vũ chết, Địch Thanh Lâm nhất định không ở bên mình cô.

Cô là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, ấn hấn đã nghĩ ra được dễ dàng cái chết của Vạn Quân Vũ và Địch Thanh Lâm chắc chắn là có liên hệ.

Cô muốn đeo dính bên người Địch Thanh Lâm, rất có thể cô sẽ dùng cơ hội này để ép y. Muốn giữ một người đàn ông, có những người đàn bà không tiếc làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ tiếc là cô nhìn lầm con người của Địch Thanh Lâm.

Vì vậy mà từ đó cô phải biến đi mất.

Những điều đó chỉ là suy tưởng của Dương Tranh thế thôi, y không chính mắt mình trông thấy, cũng không có chứng cứ gì.

Nhưng trừ như vậy ra, thật tình y không nghĩ ra được lý do gì Địch Thanh Lâm muốn giết Tư Tư.

Nếu y chỉ bất quá không muốn bị cô đeo dính vào mình, y sẽ có ít nhất là trăm cách để đẩy cô ra chỗ khác, cần gì phải giết cô đi ?

Lam Đại tiên sinh chỉ biết Dương Tranh muốn giành lại những đồ bảo tiêu đã bị cướp mất, lão không hề biết y còn muốn tra xét chuyện Tư Tư bị mất tích.

Vì vậy lão chỉ bất quá tra giùm cho Dương Tranh những chuyện liên quan đến Vương Chấn Phi và bí mật về Thanh Long hội.

Chính lão cũng không ngờ lão tra ra cái điểm đó lại là chỗ quan trọng nhất, không những vậy nó còn là một đường dây.

... Cái chết của Vạn Quân Vũ, cái chết của Tư Tư, cái chết của Liên Cô, tình cảnh nguy hiểm của Như Ngọc, Tiểu Diệp Tử muốn giết nàng, bảo tiêu bị cướp, bạc bị tráo, gã thích khách của Thanh Long hội, người thu xác thích khách, chỗ dấu bạc. Bao nhiêu chuyện đó vốn không có điểm gì liên hệ với nhau, nhưng hiện tại đều đã được đường dây nối liền thành một chuỗi.

Sức thuốc trong bình màu đen tuyền đã bắt đầu có công hiệu.

Một kẻ giang hồ thường vào sống ra chết, bên người thường thường mang theo linh dược cứu mạng, có thứ trả giá cao, có thứ bạn bè tặng mình, có thứ chính mình điều chế lấy, bất kể là làm cách gì có được, đều nhất định là hữu hiệu.

Gương mặt của Lam Đại tiên sinh đã có bề dờ ra nhiều lắm.

- Lúc này ta có ý khích cho người tức giận lên, bức bách người xuất thủ, chính là vì muốn thử xem người đã được bao nhiêu chân truyền của phụ thân người.

Lão nói:

- Oai lực của Ly Biệt câu, phải cần được phát huy trong lúc phần nộ, tức tối tràn đầy trong ngực thì mới có hiệu lực.

Chân của lão do đó mà phải ly biệt, nhưng lão không hề hối tiếc.

Khắp thiên hạ này không có mấy người có thể chỉ trong một chiêu đã cắt bay được cái chân của Lam Đại tiên sinh.

- Lấy tình huống của người hiện giờ mà nói, Vương Chấn Phi không đáng sợ.

Lam Nhất Trần nói:

- Chân chính đáng sợ nhất chỉ có Ứng Vô Vật và Địch Thanh Lân.

- Giữa Ứng Vô Vật và Địch Thanh Lân cũng có liên hệ gì sao ?

- Không những có liên hệ, mà còn liên hệ rất mật thiết.

Lam Nhất Trần nói:

- Trong giang hồ thậm chí còn có rất nhiều người đang đồn rằng Ứng Vô Vật là bạn thân của mẹ Địch Thanh Lân lúc bà ta chưa lấy chồng.

- Lời đồn đãi không thể tin được.

Dương Tranh nói:

- Tôi không tin.

Ánh mắt của Lam Đại tiên sinh lộ vẻ tán thưởng, lão đã phát hiện ra con trai của người bạn quá cố của mình cũng là một tay hảo hán, không dò xét đời tư người khác, không dèm pha, cũng không dễ dàng tin lời đồn nhảm.

- Nhưng bất kể ra sao, Địch Thanh Lân nhất định đã được chân truyền kiếm pháp của Ứng Vô Vật.

Lam Nhất Trần nói:

- Hiện tại không chừng ngay cả Ứng Vô Vật cũng không phải là đối thủ của y.

- Tôi sẽ để ý cẩn thận.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm một hồi, ánh mắt của lão bỗng sáng rực lên, lão trầm giọng nói:

- Nếu kiếm pháp của Địch Thanh Lân mà thắng được Ứng Vô Vật, người sẽ có cơ hội rồi đó !

- Tại sao ?

- Bởi vì trong đời của một vị thế tập nhất đẳng hâu, nhất định sẽ không để cho mình bị có tí ô danh gì phía sau lưng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Nếu Ứng Vô Vật không còn là đối thủ của y, lão ta còn hữu dụng gì được nữa cho y ?

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay:

- Địch Thanh Lân có thể làm được chuyện như vậy sao ?
- Y làm được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thân thế và tính tình của người khác hẳn với y, vì vậy người sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được lối suy nghĩ và cách làm của y.

Lão bỗng thở ra một tiếng:

- Muốn làm hạ người như Địch Thanh Lân cũng không phải là chuyện dễ dàng, y cũng có cái khổ của y.

... Còn ai không bị thống khổ ?

... Chỉ cần là con người, là sẽ có thống khổ, chỉ xem mình có dũng khí để khắc phục được nó hay không thế thôi, nếu mình có được dũng khí, nó sẽ biến thành một thứ lực lượng to lớn, còn không suốt đời mình chỉ là một thứ nô lệ bị nó chà đạp dưới chân.

Lam Đại tiên sinh chậm chậm di động thân hình, cho người mình ngồi thẳng dậy thoải mái được một chút:

- Hiện tại người có thể đi được rồi đấy, để ta nghỉ ngơi ở đây thôi.

Lão nhắm mắt lại:

- Bất kể người còn có gì để nói hay không, đợi người về lại đây rồi nói cũng không muộn.

- Ông còn sống để đợi tôi về đây ?

Lam Đại tiên sinh cười cười:

- Tính đến bây giờ, cơ hội còn sống sót của ta xem ra lớn hơn của người.

Dương Tranh hít vào một hơi thật dài, quay người lại, bước mạnh dạn ra khỏi khu rừng âm u.

Ngoài bìa rừng, mặt trời chiếu xuống rạng ngời khắp nơi.

Ánh mặt trời sáng lạn huy hoàng như vậy, sinh mệnh rực rỡ muôn màu như vậy, y tin tưởng Lam Đại tiên sinh nhất định sẽ lo liệu được thân mình, nhất định sẽ tiếp tục sống.

Nhưng còn y, đối với sự sống chết của mình, y lại không có lấy chút chắc chắn gì trong tay.